

A német Ostpolitik bukása

2022 május 02. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A Nyugat már nem békepárti, Amerika és a NATO háborús doktrínája gy?zött

A Willy Brandt nyugatnémet szociáldemokrata kancellár által meghirdetett Ostpolitik (keleti politika) jelent?sen hozzájárult a hidegháború enyhüléséhez. Brandt 1970-ben ellátogatott az NDK-ba, és a kereszténydemokraták addigi keményvonalas kurzusával, az elutasítással szemben az NDK-val, a Szovjetunióval és az akkori szocialista országokkal való együttm?ködésre helyezte a hangsúlyt. Az ötven éve tartó együttm?ködés eredményeként Németország Oroszország jelent?s gazdasági partnerévé vált, így alakultak ki a mai struktúrák, többek között a német függ?ség az orosz energiától.

Mint jól tudjuk, ezt az energiafügg?séget Putyin elnök Ukrajna ellen indított háborúja miatt Nyugat-Európa most fel akarja számolni. A kontinensen már régen nem látott egység alakult ki az oroszok elítélésében, és a megoldást szinte minden ország abban látja, hogy az ukránokat masszív fegyverszállításokkal kell támogatni, hogy legy?zék az oroszokat. Magyarország ebb?l az egységb?l – bölcsen – kimaradt, de a többi európai ország számára ennél sokkal zavaróbb volt, hogy április 26-ig a német kormány sem akart nehézfegyverzetek szállításában részt venni. Németországnak – a történelmi el?zmények folytán – minden oka meglenne rá, hogy óvatos legyen a háború ügyében. De a vonakodó szociáldemokrata kancellárra hatalmas nyomás nehezedett. Nem csak koalíciós partnerei kritizálták. A háborús uszítás szócsövévé vált balliberális Der Spiegel „félszív? pacifistának” nevezte Scholzot, és azt követelte, hogy Németország ne csak a kontinens gazdasági nagyhatalma legyen, hanem a biztonságpolitikában is játsszon vezet? szerepet. „Elég volt a defenzívából!” – szólt a Spiegel április 9-i számának vezércikke. Az évtizedekig sikeres keleti politikát visszamen?legesen is elítélték: „Németország vezet? politikusai és iparosai erkölcsi ártatlanságukat már akkor elvesztették, amikor elfogadták Putyin olcsó gáz- és olajszállításait. Most pedig az orosz agresszor elleni európai összefogást fékezik.” Az április 23-i szám vezércikke megkérd?jelezte a kancellár alkalmasságát is. Egy közvélemény-kutatásra hivatkozott, amely szerint a németek kétharmada úgy tartja, hogy e kritikus helyzetben Olaf Scholz nem a megfelel? kancellár.

Frank-Walter Steinmeier, Németország szintén szociáldemokrata államf?je nyilvánosan hamut szórt a fejére, amiért évtizedeken át téves Oroszország-politikát folytatott, és kijelentette, hogy a demokráciák és az autokráciák közötti együttm?ködés rendszerelméletileg konfliktusra van ítélve. Ezzel visszamen?leg meghazudtolta a Willy Brandt által kezdeményezett Ostpolitikot és a hidegháborús együttm?ködést. Hasonló vallomást tett Wolfgang Kubicki, a Bundestag szabad demokrata elnökhelyettese: „Azzal, hogy az oroszok megtámadták Ukrajnát, szertefoszlottak ötven éve tartó keleti politikai er?feszítéseim.” A német kancellári hivatal el?tt békeharcosok ezrei fekve, kivégzetteket imitálva tüntettek az oroszoknak tulajdonított bucsai mészárlás ellen. (Az embernek már-már az az érzése, hogy a németeknek „kapóra jött” ez a háború és az oroszoknak tulajdonított kegyetlenkedések – ezzel a nácizmus történelmi b?neit relativizálják.) A német kancellár e minden oldalról ránehezed? nyomás hatására beadta a derekát, és április 26-án bejelentette, hogy Németország is fog nehézfegyvereket szállítani Ukrajnának.

Steinmeier államelnök szerint Oroszország nem attól fél, hogy a NATO bekeríti, hanem hogy a határai mentén megjelent a demokrácia, a szabadság és a jog (!). Ezt az elméletet könnyen lehetett volna tesztelni. Meg lehetett volna bizonyosodni afel?l, hogy ha a NATO nem terjeszkedik Oroszország határaiig, ha nem tervezték volna Ukrajna felvételét a NATO-ba, nem tüzelik évtizedek óta szisztematikusan az ukránokat az oroszok ellen, vajon az oroszok akkor is kirobbantották volna a háborút? (Arról nem is beszélve, hogy Ukrajnát demokráciának nevezni nyilvánvalóan er?s túlzás.)
E véres háború miatt az oroszokat nem lehet eléggé elítélni. De látni kellene az el?zményeket és a hátteret is. A Szovjetunió harminc évvel ezel?tti felbomlása óta az Egyesült Államok és a NATO mindent megtesz, hogy Oroszországot bekerítse, a volt szovjet köztársaságokat, els?sorban Ukrajnát ellene fordítsa. Megszegték legalább fél tucat ígéretüket és a megállapodásokat, hogy a Nyugat és a NATO nem fog Oroszország közvetlen határai mentén terjeszkedni, amelyek már Gorbacsov és Reagan 1985-ös tárgyalásaitól kezdve elhangzottak. Putyin még 2000-ben, elnökké választásának évében Oroszország felvételét kérte a NATO-ba és a Közös Piacba, hogy országa elfoglalhassa helyét az európai nemzetek körében. Kerek perec elutasították. (Még mit nem! – morogtak az amerikaiak a Pentagonban és a NATO-ban. – Már csak az kellene! Akkor ki lesz az ellenség? Kivel szemben fogjuk megvédeni Európát? Akkor ki fogja megvásárolni a fegyvereket?)

Az orosz–ukrán háború nyomán egész Európában kirobbanó oroszellenesség a középkori vallásos fanatizmusra és már-már a kés?bbi fajelméletre emlékezteti az embert. Orosz m?vészek fellépését akadályozzák meg, orosz

sportolókat tiltanak ki nemzetközi versenyekr?l. A svédek és a finnek feladják semlegességüket. A britek mindenben Amerikát követik, a franciák is feltétel nélküli támogatói az ukránoknak. Az Európai Unió els? számú vezet?je anélkül megy elítélni a bucsai borzalmakat, hogy azt egy pártatlan bizottság kivizsgálta volna. Visszatér? motívum, hogy a szégyenletes 1938-as müncheni egyezmény, amikor a Nyugat – csak hogy elkerülje a háborút – behódolt Hitlernek, nem ismétl?dhet meg.

Biden elnökségét megel?z?en az amerikaiak bevallottan több mint ötmilliárd dollárt fordítottak Ukrajna felkészítésére Oroszország ellen (a demokrácia kiépítése címén). Azóta 2,4 milliárd dollár értékben szállítottak fegyvert Ukrajnának, legutóbb pedig egy nyolcszázmillió dolláros összeget hagytak jóvá e célra. Ugyanakkor az ukránok nem adták meg az alapvet? kisebbségi jogokat a nyolc és fél millió Ukrajnában él? orosznak és a kárpátaljai magyar kisebbségnek sem. (Ez valahogy elkerülte a demokráciaépít?k figyelmét.) És nemzeti h?st csináltak Sztepan Banderából, akinek az ukrán csapatai a németek oldalán harcoltak a szovjetek ellen a második világháború idején, és részt vettek zsidók és oroszok tömeges kivégzésében. Úgyszintén nemzeti h?ssé vált a második világháború idején kétes szerepet játszó ukrán nemzeti hadsereg vezet?je, Roman Suhevics is.

A háborús doktrínát félre lehetett volna tenni arra az esetre, ha a békés kudarcot vall. De hát akkor mi lett volna a fegyverekkel? Afganisztánból kiszorultunk, most hova szállítsuk a haditechnikát? – sopánkodnának az óceán túloldalán. „És akkor már kés? lenne, Ukrajna nincs felfegyverezve.” Valóban kés?n lenne? Ezt a háborút a csatatéren fogják megnyerni? A bojkottot, az embargót, a kereskedelmi és pénzügyi szankciókat akkor is el lehetett volna indítani, csak éppen megel?zték volna egy ország romhalmazzá lövését, a sok halottat és a sok millió menekültet.

Nem az Ostpolitik vallott kudarcot, Amerika és a NATO háborús doktrínája gy?zött.

Kiss Károly

A szerz? közgazdász

Borítókép: Tüntet?k tiltakoznak az Ukrajnát ért orosz támadás ellen a NATO brüsszeli székháza el?tt 2022. február 25-én (Fotó: MTI/EPA/Stephanie Lecocq)

www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló